

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

A. T. B.,
místo pobytu neznámé

zastoupený opatrovnící Mgr. Barbarou Martinů,
advokátkou se sídlem Na vrstvách 827/11,
140 00 Praha 4

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2017, č. j. MV-73479-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Ustanovené opatrovnici žalobce, Mgr. Barbaře Martinů, advokátce, se za zastoupení žalobce v řízení přiznává částka 4 114 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Na základě oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24. 3. 2015 bylo zahájeno řízení o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“) z důvodu, že žalobce ohrožuje bezpečnost státu a závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. 2 T 106/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku (č. 40/2009 Sb.) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že zaútočil žiletkou na svou přítelkyni; a dále zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že nejméně od července 2013 do 2. 8. 2014 psychicky i fyzicky tuto svou přítelkyni týral, fyzicky ji napadal apod. Tento rozsudek byl k odvolání žalobce potvrzen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2015, sp. zn. 7 To 491/2014.
2. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobce v ČR žije již 13 let, dále že měl s jinou ženou syna A. narozeného v r. ..., který byl rozsudkem Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově ze dne 24. 9. 2014 svěřen do péče matky a žalobci byla stanovena povinnost platit výživné. Ze zprávy OSPOD poté vyplynulo, že žalobce se se synem nestýká, nejeví o něj zájem (viděli se asi třikrát); syn oslovuje „tati“ současného přítele matky; současně že žalobce neplatí na syna výživné. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl na základě rozhodnutí Okresního soudu v Třebíči ze dne 27. 4. 2016 podmíněně propuštěn na svobodu, přičemž mu byla stanovena zkušební doba do 27. 12. 2017.
3. V průběhu řízení žalobce rovněž požádal o jeho přerušení z důvodu, že u opatrovnického soudu je projednáván návrh žalobce na úpravu poměrů k nezletilému synovi; žalobce výsledek tohoto řízení považuje za předběžnou otázku – pokud by mu bylo přiznáno právo styku s nezletilým synem, potom by mu nemohl být ukončen přechodný pobyt. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, (dále jen „ministerstvo“) usnesením ze dne 24. 5. 2016 tomuto návrhu nevyhovělo s tím, že přiznání práva osobního styku s nezletilým synem není důvodem, pro který by nebylo možné ukončit přechodný pobyt žalobce z důvodu narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
4. Rozhodnutím ministerstva ze dne 8. 3. 2017, č. j. OAM-894-30/ZR-2015, byl následně žalobci ukončen jeho přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU podle ustanovení zákona o pobytu cizinců uvedených v bodě 1; současně mu byl udělen podle § 87f odst. 3 zákona výjezdní příkaz (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ministerstvo s ohledem na zjištěné sociální a zejména rodinné vazby žalobce konstatovalo, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného či soukromého života (ve srovnání s tím, jaké trestné činnosti se žalobce dopustil).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

5. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017, č. j. MV-73479-5/SO-2017, zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“).
6. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 22. 8. 2017 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.
7. V řízení žalobce nejprve zastupoval advokát MgA. Mgr. Pavel Kryl, který ale sdělením ze dne 25. 3. 2020 soudu sdělil, že žalobci vypověděl poskytování právních služeb. Městský soud následně přistoupil ke zjišťování, kde v současnosti žalobce pobývá; za tímto účelem se dotázal jednak věznice Rapotice, ve které žalobce vykonával trest odnětí svobody, jednak Ministerstva vnitra. Z vyjádření ministerstva vyplynulo, že v současné době neeviduje informaci o pobytu žalobce. Městský soud se následně dotázal bratra žalobce, zda je mu známo, kde v současnosti pobývá. Z jeho vyjádření vyplynulo, že žalobce se již nenachází v ČR, jeho bratr přitom neví, kde pobývá. V návaznosti na tato zjištění městský soud žalobci usnesením ze dne 22. 10. 2020 ustanovil opatrovnici, advokátku Mgr. Barbaru Martinů, a to na základě § 29 odst. 3 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

8. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že správní orgány v řízení nepostupovaly řádně a nedostatečně zjistily skutkový stav. Žalobce upozorňuje, že správní orgány měly zohlednit skutečnost, že bylo vedeno soudní řízení o přiznání práva styku s jeho nezletilým synem. Podle žalobce by přiznání takového práva bránilo ukončení jeho přechodného pobytu. Odkazuje přitom na právní úpravu účinnou v době zahájení řízení, konkrétně na § 87f odst. 2 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců.
9. Ministerstvo vnitra tedy mělo předně řízení k žádosti žalobce přerušit. Pokud se tak nestalo, tak měla žalovaná v souladu se zásadami zakotvenými v § 3, § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu zjistit výsledek opatrovnického řízení, o němž měla povědomí. Již před vydáním napadeného rozhodnutí přitom nabyl právní moci rozsudek Okresního soudu v Karvině – pobočka v Havířově ze dne 5. 4. 2017, kterým bylo žalobci ponecháno právo se se synem stýkat. Žalobce nemohl rozsudek přiložit k odvolání, protože ke dni jeho podání nebyl ještě ani vydán.
10. Žalobce se nyní nachází v situaci, kdy mu na jedné straně byl rozhodnutím soudu umožněn pravidelný styk se synem, na druhé straně mu ale bylo ukončeno pobytové oprávnění, toto své právo tudíž nemůže fakticky vykonávat.
11. Žalobce zadruhé namítá, že správní orgány zcela nedostatečně posoudily jednotlivé důvody pro posouzení přiměřenosti zásahu ukončení přechodného pobytu do jeho rodinného a soukromého života. Žalované bylo známo, že v ČR pobývá rovněž bratr žalobce se svou manželkou, ale nijak tuto okolnost nezohlednila. S bratrem má přitom žalobce pevný vztah. Žalovaná rovněž vycházela ze starých informací o vztahu žalobce a jeho nezletilého syna uvedených v rozsudku opatrovnického soudu ze dne 24. 9. 2014, jímž byl ten to syn svěřen do péče matky; a dále ze zprávy OSPOD z 11. 1. 2016, která ovšem nemůže nahradit např. výslech matky.
12. Závěrem žalobce navrhl, aby soud v rámci dokazování provedl výslech matky syna žalobce, výslech samotného žalobce a také výslech bratra žalobce.

13. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 19. 9. 2017 uvedla, že ze skutečnosti, že žalobce požádal o úpravu poměrů ke svému nezletilému synovi až poté, co bylo zahájeno řízení o ukončení jeho přechodného pobytu – a s ohledem na zprávu OSPOD – je zřejmé, že tento návrh byl podán účelově s cílem zachování pobytu na území. Žalovaná dále uvedla, že žalobní námitky považuje za nedůvodné, a navrhuje tedy žalobu zamítnout.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagoval; žalovaná s takovým postupem vyslovila souhlas.
15. Žaloba není důvodná.
16. Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni zahájení řízení (tj. znění účinné do 17. 12. 2015), *[m]inisterstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie1b), který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.* Toto ustanovení dále odkazuje na § 87d odst. 1 zákona
17. Podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona ve znění účinném ke dni zahájení řízení, *[m]inisterstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
18. Podle § 87 odst. 2 písm. b) zákona ve znění účinném ke dni zahájení řízení, *[m]inisterstvo rozhodnutím zruší přechodný pobyt na území občana Evropské unie, jestliže ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.*
19. Podle § 87f odst. 2 písm. c) bod 1 zákona ve znění účinném ke dni zahájení řízení, *[m]inisterstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo o prohlášení manželství za neplatné; to neplatí, jestliže rodinnému příslušníku občana Evropské unie bylo rozhodnutím příslušného orgánu nebo dohodou manželů svěřeno do výchovy dítě občana Evropské unie nebo mu bylo přiznáno právo pravidelného osobního styku s dítětem občana Evropské unie pouze na území.*
20. Žalobce v první žalobní námitce uvádí, že správní orgány nesprávně odmítly vyčkat rozhodnutí opatrovnického soudu o jeho návrhu na úpravu poměrů k jeho nezletilému synovi (návrh na přiznání práva pravidelného styku s ním). Žalobce v této souvislosti upozorňuje s odkazem na citovaný § 87f odst. 2 písm. c) bod 1, že se jednalo o předběžnou otázku, která měla určující význam pro rozhodnutí ve věci.
21. Městský soud této námitce nemohl přisvědčit, a to z důvodu, že žalobci jeho přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU nebyl ukončen podle namítaného ustanovení. Toto ustanovení se totiž týká ukončení přechodného pobytu z důvodu zániku manželství cizince s občanem EU (od něhož cizinec své pobytové oprávnění odvozuje). Uvedená výjimka, která zohledňuje případné svěřeni dítěte občana EU do péče takovému cizinci či

přiznání práva pravidelného osobního styku s dítětem, se pak vztahuje právě k ukončení přechodného pobytu z tohoto důvodu. V posuzovaném případě ale žalobci přechodný pobyt nebyl ukončen z důvodu rozvodu s občanem EU, ale z důvodu narušení veřejného pořádku závažným způsobem (které bylo spatřováno v trestné činnosti, za kterou byl žalobce odsouzen – viz shora). V tomto případě se uvedená výjimka neuplatní. Obdobně argumentovalo i ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí.

22. Městský soud v této souvislosti pouze podotýká, že ministerstvo uvedlo nesprávné ustanovení zákona, na němž své rozhodnutí založilo. Namísto na § 87d odst. 1 písm. b) odkázalo na odst. 2 téhož paragrafu (na toto ustanovení ale § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 neodkazuje). Vzhledem k tomu, že se § 87d odst. 1 písm. b) a § 87d odst. 2 písm. b) mají v zásadě totožný obsah a znění, jedná se pouze o formální vadu, pro kterou není třeba napadené rozhodnutí rušit.
23. S ohledem na právě uvedené městský soud konstatuje, že případné přiznání práva pravidelného osobního styku s dítětem by mohlo být pouze okolností, která by mohla být zahrnuta do posouzení přiměřenosti ukončení přechodného pobytu z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Rozhodně se ale nejednalo o předběžnou otázku, na jejímž vyřešení by bylo rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 a § 87d odst. 1 písm. b) zákona závislé. Ministerstvo tak nepochybovalo, pokud řízení až do rozhodnutí opatrovnického soudu odmítlo přerušit; to zejména pokud mělo vícero jiných relevantních podkladů pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Konečně žalobce sám mohl předložit ministerstvu důkazy, které by svědčily o intenzitě jeho vztahu s nezletilým synem, tak ovšem neučinil.
24. V případě druhé žalobní námitky žalobce namítá, že se správní orgány nezabývaly tím, jaký vztah má ke svému bratrovi, který rovněž pobývá v ČR; on sám tento vztah označil za pevný. Toto tvrzení žalobce ovšem není pravdivé; ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí při posouzení jeho přiměřenosti žalobcův vztah s bratrem zhodnotilo tak, že bratr B. B. žije se svou ženou v X, zatímco žalobce v X, nebydlí tedy společně. K tomu městský soud podotýká, že prohlášení pana B. B. (přiloženo k žalobě, rovněž založeno ve správním spisu) o tom, že žalobce může s ním a jeho ženou bydlet ve společné domácnosti, bylo učiněno pouze pro účely rozhodování o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody a nijak nevypovídá o následném stavu. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce neuvedl žádné tvrzení, které by o významnosti jeho vztahu s bratrem svědčilo (např. potřeba vzájemné podpory apod.); neuvedl žádné konkrétní informace o jejich vzájemném kontaktu apod.
25. Pokud jde o nedostatečnost zjištění stran vztahu mezi žalobcem a jeho nezletilým synem, potom městský soud konstatuje, že učiněná skutková zjištění, vycházející ze zprávy OSPOD a z rozsudku opatrovnického soudu ze dne 24. 9. 2014, považuje za dostatečná. Žalobce neuvedl žádné tvrzení, kterým by tato konkrétní zjištění rozporoval, pouze se odvolával na formální přiznání práva styku se svým nezletilým synem.
26. Konečně se žalobce odvolává na rozsudek Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově, kterým mu bylo stanoveno právo stýkat se se synem. Tímto rozsudkem byl ale žalobce současně zbaven rodičovské odpovědnosti. Tento rozsudek žalobce přiložil k žalobě. Městský soud pouze okrajově podotýká, že skutková zjištění stran vztahu žalobce s jeho synem zachycená v tomto rozsudku potvrzují zjištění učiněná dříve ministerstvem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Na posouzení přiměřenosti rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života tento podklad tudíž nemohl nic změnit.

27. Městský soud rovněž nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu výsledkem jeho bratra a matky jeho nezletilého syna. Městský soud považuje skutková zjištění učiněná ministerstvem za dostatečná. Nadto, žalobce ani neuvedl konkrétní tvrzení – skutečnosti, které by měly být těmito výsledky prokázány.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jí tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
30. Městský soud současně rozhodl přiznat opatrovnici žalobce ustanovené usnesením ze dne 22. 10. 2020 v souladu s § 140 odst. 2 o. s. ř. užitým na základě § 64 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce. Tu představuje odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 140 odst. 2 o. s. ř. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za jeden úkon právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení (3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč (viz § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je opatrovnice žalobce plátkyní DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 3 400 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 4 114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.